

Ավետիք Իսահակյան

Ծառա Միմոնը

Վաղուց անցած-գնացած օրերից է այս վերհիշումը:

Իմ բարեկամ մի ընտանիք Միմոն անունով մի սպասավոր ուներ: Միմոնը տարիներից ի վեր ծառայում էր նրանց մոտ. գոհ էին նրա աշխատանքից և թվում էր, որ ինքն էլ գոհ էր նրանցից:

Մի օր Միմոնը ներկայանում է տանտիրուհուն և ասում.

Խանում, ներող եղեք, ես ուզում եմ տուն գնամ, մեր գեղը: Ծատ շնորհակալ եմ ձեզանից, բայց էլ չեմ ուզում ծառայել:

Ինչո՞ւ, Միմոն ջան, – զարմացած հարցնում է տիկինը, չէ՞ որ մենք քեզ միշտ լավ ենք նայել, տարիներ շարունակ մեր տանն ես եղել, սովորել ենք իրար: Հիմա ի՞նչ պատահեց, ասա սրտաբաց: Թե ոռճիկդ քիչ ես գտնում՝ ավելացնենք: Էնպես լինի, որ գոհ լինես մեզանից և մեր տանը մնաս:

Չէ՛, խանում ջան, գիտեմ, որ ինձ հետ լավ եք վարվել, և ոռճիկիս մասին էլ գանգատ չունեմ, միայն թե ուզում եմ գեղ գնամ, ժամանակավոր. կարելի է մի քանի ամիս անց էլի ետ գամ:

Բայց ինչո՞ւ ես մնում այդքան երկար ժամանակ, գեղում ի՞նչ կա որ... Միմոնը լռում է:

Մեկ էլ որ՝ չասացիր գնալուդ պատճառը:

Խանում ջան, ճշմարիտը որ կուզես իմանալ՝ ասեմ, վճռողական շեշտով պատասխանում է Միմոնը, – ուզում եմ գնալ, որ էլ իմ անունը չլսեմ: Չլսեմ անունս՝ ականջս հանգստանա: Թե չէ, ես ինչ կյանք է, ես կխելոնեմ: Ծարունակ, ամեն օր Միմոն, սամավարը քցե, շո՛ւտ, շո՛ւտ արա: Սամավարը քցում եմ, կրակը փչում եմ, մեկ էլ Միմոն՛ն, աղայի կոշիկները արի տար, շուտ սրբիր՝ բեր: Վազում եմ, կոշիկները տանում, սրբում եմ շտապով, հանկարծ՝ Միմոն՛ն վազե

Ֆայտոն բեր, օրիորդը տեղ է գրնում, շո՛ւտ, շո՛ւտ: Վագում եմ ֆայտոն բերելու՝ սամավարը թողնելով իր բախտին, կոշիկները սրբելը կհաստ, ֆայտոնը բերում եմ: Սամավարը եփել, ջուրը թափվել է. նորից ջուր եմ լցնում, նորից ածուխ եմ քցում: Մեկ՝ սամավարն եմ փրչամ, մեկ՝ կոշիկները սրբում:

Նորից անունս.

Տո՛ տղա Սիմոն, չայն ո՞ր մնաց, բերաններս չորացավ: Դեհ, գնա մի լիմոն էլ բեր, միայն շո՛ւտ արա:

Մյուս կողմից աղայիս ձայնը.

Տո՛, Սիմոն, կոշիկ սրբե՞լ էր, թե սենյակ սրբել: Մի ժամ եղավ: Շտապում եմ, շո՛ւտ արա:

Ձեռքս կոշիկի միջից չհանած՝ դռան գանգը տալիս եմ:

Սիմոն՛ն, վագի՛ր, դուռը բաց, էդ միջոցին, մեկ էլ պատիկ տղան. Սիմոն, թո՛ի մի տուփ պապիրոս բեր: Դե՛հ, քեզ տեսնեմ... Դեհ, խանում ջան, բա ես ո՞նց անեմ, որ չխեղեմ: Օրը հազար անգամ անունս լսում եմ.

- Սիմոն՛ն, արի,

Սիմոն՛ն, գնա,

Սիմոն՛ն, տար,

Սիմոն՛ն, բեր,

Սիմոն՛ն, վագե,

Սիմոն՛ն, թո՛իր,

Սիմոն՛ն, Սիմոն՛ն,

էլի

Սիմոն՛ն, Սիմոն՛ն...

Էդ՝ ականջս խարտոցող Սիմոն անունը երագիս մեջ էլ եմ լսում, քունս հարամ է անում:

Տունը մարդ չեղած ժամանակ էլ պատերը ձեն են տալիս.

-Սիմոն՛ն, Սիմոն՛ն:

Անունս ինձ թշնամի է դառել, աչքիս գրողն է դառել.

կատաղեցնում է ինձ, գժվեցնում է ինձ: Կուգեմ փախչեմ աշխարհի ծայրը, որ զգվելի անունս էլ չլսեմ:

Չէ՛, խանում ջան, էլ ուժ չունեմ, հիմի շատ եմ խնդրում իրավունք տաս, երթամ մեր գեղը, մի քանի ամիս ականջս հանգստանա, հետո նորից կգամ: Խոսք եմ տալիս, միամիտ եղեք...

